

stokorunu odevzdává (předává) prodavačce; tato to též tak chápala, davši obžalovanému na stokorunu 95 Kč zpět. A již položením stokoruny na pult byla zjednána pro prodavačku možnost, by s ní skutečně a podle libosti nakládala; považovala ji také již za svou, davši na ni zpět. Tím je na jisto postaveno, že stokoruna přešla již v disposiční moc prodavačky, tedy v její držení, a že se stala proti obžalovanému věcí cizí. Že ostatně obžalovaný sám nepovažoval stokorunu již za svou, vychází nejlépe z jeho vlastního obhajování se, že platil za punčochy stokorunou a že si ji nevědomky v roztržitosti vzal zpět i s drobnými, které dostal na ni zpět. Ježto podle toho, co vyloženo, záleží při držbě ve smyslu § 171 tr. zák. jen na skutečném poměru, v němž se věc k držiteli nachází, nesejde na tom, jak by se věc jevila při posuzování s hlediska norem práva občanského; nebylo proto zapotřebí zvláštního formálního převedení stokoruny do držení prodavačky, odevzdání z ruky do ruky, jak se domnívá stížnost, poukazujíc na § 426 obč. zák. Je-li tomu tak, je nepochybně, že obžalovaný držbu prodávajícího, jeho disposiční možnost, porušil tím, že si vzal ve zlodějském úmyslu stokorunu zpět, převedl ji zase do své detence a do své disposiční moci. Odsuzující výrok odpovídá stavu věci i zákonu. Důvod zmatečnosti podle čís. 9 a) § 281 tr. ř. není proto opodstatněn. V důsledku toho schází podklad pro dovolávání se zmatku podle čís. 10 uv. § z té příčiny, že obžalovaný měl prý býti uznán vinným pouze přestupkem podvodu podle § 461 tr. zák.

Čís. 3058.

Zákon stanoví v § 167 c) tr. zák. jako objektivní podmínku vyšší trestnosti pouze a jedině, že z ohně vzešla značná škoda pro poškozeného; nezáleží na tom, zda ponese tuto škodu na dále a trvale poškozený sám či zda bude mu nahrazena z důvodu pojištění někým třetím (pojišťovnou).

(Rozh. ze dne 23. ledna 1928, Zm II 467/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalované do rozsudku porotního soudu v Novém Jičíně ze dne 25. října 1927, pokud jím byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem spoluviny na zločinu žhářství podle §§ 5, 166, 167 c) tr. zák.

Důvody:

Zmatečná stížnost dovolává se důvodů zmatečnosti podle čís. 8 a 12 § 344 tr. ř., není však oprávněna. Kvalifikační okolností podle § 167 c) tr. zák., odůvodňující použití vyšší trestní sazby podle odst. d) téhož § jest, že oheň vyšel a pro poškozeného z toho povstala značná škoda. Zákon stanoví tu jako objektivní podmínku vyšší trestnosti pouze a jedině, že z ohně vzešla značná škoda pro poškozeného; zda ponese tuto

škodu na dále a trvale poškozený sám či zda mu bude nahrazena z důvodu pojištění někým třetím (pojišťovnou), na tom pro kvalifikační okolnost samu nezáleží, poněvadž dodatečná náhrada škody ať úplná ať částečná nemění nic na tom, že škoda skutečně vzešla pro ty, jichž majetek shořel. Podle zápisu v protokole o hlavním přelíčení dal předseda porotcům v závěrečném výkladu ve smyslu § 325 tr. ř. poučení, »že škodu vzešlou požárem pro poškozené jest posuzovati v její skutečné výši, při čemž se nesmí vzítí zřetel na to, že byla část škody kryta pojišťovnou«. Toto poučení odpovídá podle toho, co bylo řečeno, správnému výkladu zákona. Mylným jest naopak názor stěžovatelčin, že škoda vzešla pojišťovně, neboť tato nahrazením škody poškozeným splnila jen svůj smluvní závazek a může se na pachatelích domáhati náhrady jen pokud na ni přešel náhradní nárok, příslušející poškozenému proti pachateli (§ 62 poj. zák.). Dlužno ještě dodati, že zmateční stížnost sama netvrdí, že škoda z ohně, která činí v každém případě více než vyplacené náhrady pojišťovnou (38.300 Kč a 8.100 Kč = 46.400 Kč), protože u Žofie Š-ové shořely i věci, které nebyly pojištěny, nebyla značná ve smyslu § 167 c) tr. zák. Stížnost také nevytýká, že porotcům se dostalo nesprávného poučení o pojmu značné škody; tvrdí pouze, vycházejíc z nesprávného výkladu pojmu »škody povstale pro poškozeného« v § 167 c) tr. zák., že (značnou) škodu utrpěla pojišťovna, nikoliv majitelky shořelých věcí, jimž pojišťovna ve skutečnosti povstala škodu kryla. Není tudíž odůvodněn vytýkaný zmatek čís. 8 § 344 tr. ř. Důvod zmatečnosti čís. 12 § 344 tr. ř. neprovádí zmateční stížnost vůbec. Kladnou odpověď na II. otázku dodatkovou vyslovili porotci, že jednáním, uvedeným v I. hlavní otázce povstala pro poškozené Štěpánku a Žofii Š-ovi značná škoda. Poněvadž toto jednání podle výroku porotců k IV. hlavní otázce stěžovatelka rozkazem a poučením nastrojila a k němu úmyslně podnět dala, zodpovídá jako spoluvinnice za kvalifikovaný zločin zhářství podle §§ 166, 167 c) tr. zák., jehož skutkovou podstatu naplňují okolnosti zjištěné výroky porotců k I. a II. otázce.

Čís. 3059.

Okolnost, že soud nedal zkoumati duševní stav obžalovaného odbornými lékaři psychiatry, není porušením zákona (§ 344 čís. 5 tr. ř.) ani s hlediska zák. ze dne 1. července 1927, čís. 107 sb. z. a n.

Vady, které mohou zavdati důvodnou příčinu k přibrání a slyšení jiných znalců, jsou uvedeny v § 126 tr. ř. výlučně a musí to býti vady, jež lze odvoditi výhradně z posudku samotného.

(Rozh. ze dne 26. ledna 1928, Zm I 688/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku porotního soudu v Chrudimi ze dne 4. října 1927, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným spoluvinou na zločinu vraždy úkladné, loupežné a zjednané podle §§ 5, 134, 135 čís. 1, 2, 3 tr. zák., mimo jiné z těchto